

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Y. M.**, zastoupeného opatrovníkem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2014, č. j. OAM-118/ZA-ZA04-K07-2014, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 9. 2014, č. j. 32 Az 33/2014 – 15,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve výši 1936 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2014, č. j. OAM-118/ZA-ZA04-K07-2014, žalovaný rozhodl, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji usnesením ze dne 9. 9. 2014, č. j. 32 Az 33/2014 – 15 (dále jen „napadené usnesení“), pro opožděnost odmítl.

Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž nespecifikoval žádné důvody ve smyslu § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a požádal o ustanovení zástupce Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta, se sídlem Helénská 4, Praha 2. Stěžovatel v kasační stížnosti jako svou adresu uvedl Pobytové středisko X. (dále jen „pobytové středisko“), na niž mu Nejvyšší správní soud dne 9. 10. 2014 zaslal informaci o probíhajícím řízení (včetně poučení podle § 8 s. ř. s.) a standardizovaný formulář „*Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce*“. Zásilka se vrátila Nejvyššímu správnímu soudu dne 13. 10. 2014 zpět jako nedoručená, neboť stěžovatel neměl na uvedené adrese schránku a zásilku nepřevzal.

Nejvyšší správní soud dne 24. 10. 2014 z databáze Ministerstva vnitra zjistil, že stěžovatel pobytové středisko opustil dne 1. 10. 2014. K dotazu Nejvyššího správního soudu žalovaný potvrdil, že stěžovatel má dne 1. 10. 2014 evidovaný odchod z pobytového střediska. Žalovaný rovněž uvedl, že stěžovatel pobýval od 28. 5. 2014 do 9. 6. 2014 na propustce na adrese J. 1883/62, P. a od 31. 1. 2013 do 31. 12. 2013 na adrese Č. 1740/38, O. Jiné místo pobytu stěžovatele nebylo žalovanému známo. Nejvyšší správní soud se pokusil zásilku doručit stěžovateli na obě uvedené adresy a rovněž ji odeslal na adresu pobytového střediska, tentokrát doporučeně do vlastních rukou, avšak ani tyto pokusy nebyly úspěšné, neboť zásilka se ve všech případech vrátila Nejvyššímu správnímu soudu zpět.

Nejvyšší správní soud se proto dne 8. 12. 2014 obrátil s dotazem na sdělení místa pobytu stěžovatele na Ředitelství služby cizinecké policie, jež uvedlo, že stěžovatel dne 1. 10. 2014 opustil pobytové středisko a od 11. 6. 2014 do 31. 12. 2014 měl přihlášené ubytování na adrese L. 2325/37, P. Nejvyšší správní soud se tedy pokusil zásilku stěžovateli doručit na tuto adresu, avšak ta se mu vrátila zpět se sdělením, že stěžovatel je ke dni 23. 12. 2014 na uvedené adrese neznámý. Vzhledem k tomu, že pobyt stěžovatele nebyl znám, Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 13. 1. 2015, č. j. 2 Azs 177/2014 - 39, ustanovil podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. stěžovateli opatrovníka Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta, jenž kasační stížnost stěžovatele doplnil.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny všechny procesní podmínky stanovené pro meritorní projednání kasační stížnosti, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon. Podle § 33 písm. b) zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce). K podmínkám postupu dle citovaných ustanovení se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 14. 8. 2009, č. j. 8 Azs 21/2009 – 91 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), v němž konstatoval, že vychází-li soud ve svém rozhodnutí z toho, že účastník řízení je neznámého pobytu, musí být ověření této skutečnosti přiměřeně aktuální. V rozsudku ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 – 58, publ. pod č. 707/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu je dána jen tam, kde soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý. Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení zastavit.

Nejvyšší správní soud dne 26. 3. 2015, tedy bezprostředně před vydáním tohoto usnesení, z databáze Ministerstva vnitra zjišťoval možnou změnu aktuálního pobytu stěžovatele. Z databáze však vyplynulo, že poslední známé místo pobytu stěžovatele bylo pobytové středisko, z něhož stěžovatel dne 1. 10. 2014 odešel. Ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že Nejvyšší správní soud vyvinul veškeré možné úsilí a využil všechny jemu dostupné možnosti, aby zjistil místo pobytu stěžovatele (jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany), avšak bezvysledně. S ohledem na naplnění podmínek § 33 písm. b) zákona o azylu tak Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. zastavit.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

Nejvyšší správní soud stěžovateli ustanovil opatrovníka z řad advokátů. Náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 140 odst. 2 o. s. ř.; § 64 a § 120 s. ř. s.). Náklady opatrovníka spočívají v odměně za dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci

pokračování

samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v částce 500 Kč za jeden úkon (§ 7 bod 2 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu) a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 1600 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený opatrovník stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 336 Kč. K výplatě této částky stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu